

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

A makkszedők

1935. JUNIUS
1.

III. ÉVFOLYAM
15. szám

A zöld, piros és fekete ördögök tánca.

(Szövegét lásd a 173-ik oldalon)

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK TARKASÁGOK

Toborzó.

Csak ügyesen előre kis toborzók! Az életrel, eleven gyermekek mindig tudnak toborozni.

A legutóbb a következők toborozták a következőket: Kovács Erzsébet IV. el. o. t. Cluj, Kelemen Mária IV. el. o. t. Cluj, Martin Lajos V. el. o. t. Cluj, Miklós Nándor, Rudi és Ernő Cluj, Hajós Pista Oradea Schwartz Misit Oradea.

Mael Ferenc: Aranyegyszeregy.

*Négyezer kilenc harminchat ám,
Gonosz örül a más baján.*

*Négyezer tíz az negyven éppen,
Könyörülj meg a szegényen.*

*Ötször öt az huszonöt,
Szép ruhával a pocsolyát
Jobb lesz, ha elkerülöd.*

Kertészkedjünk!

Csillagvirág. Nyáron nyílik. Magasra, bokorszerűen nő. Gyönyörű szép piros színe messzire virít. Júniusban vetendő, egyenesen a helyére. Évelő. Magva gömbölyű, mákszemnyi, szürkésfekete.

* * *

Ferenczy Gézuka IV. el. o. t. A kikelt palántáid szépek, csak az a kár, hogy a petunia és őszirózsa magvakat kiette, elhordta a veréb. A kiültetésnél vigyázz majd a palántáidra. — **Br. Bánffy Katinka.** A tavaly júliusban elvetett nefelejtseid most virítanak. Milyen kedvesek! Látam, gyönyörködtem bennük, mikor nálatok voltam. Egy kicsit hosszú idő volt kívánni a virág fejlődését s nyílását — de lám, a türelem — ha nem is rózsát, de végül is szép nefelejtsvirágokat terem!

Névnapokról.

Június hóban előforduló névnapok: Jún. 2. Anna, 3. Klotild, 7. Róbert, 10. Margit, 11. Barnabás, 17. Laura, 21. Alajos, 22. Paula, 23. Zoltán, 24. Iván, 25. Vilmos, 26. János Pál, 27. László, 29. Péter és Pál, 30. Pál.

Június a rózsák hónapja. Milyen kedves ilyenkor néhány szál rózsza a névnap köszöntő vers mellé.

Jubilál a „Jóbarát”

Most 10 éve annak, hogy a cluji róm. kath. főgimnáziumban „Jóbarát” néven ifjúsági lap indult, azzal a céllal, hogy a középiskolás ifjakat egy szellemi táborba tömörítse, hogy a gyökértelenné vált, életbeinduló magyar ifjúságnak útát, irányt mutasson a bizonytalanságok közepette is. A lap vezetőinek munkásságát, küzdelmeit siker koronázta s ím elérte a megerősödést, az első tízéves megállót.

Az Uj Cimborá, amely maga is élet-halál harcot folytat a fennmaradásért. nagyon jól tudja mit jelent egy ilyen tízéves munka — csak a legnagyobb elismeréssel illetheti a lap szerkesztőit, fenntartóit, s mint kisebb testvér a nagyobb testvérek, akivel közös irányvezetéssel egy nagy Családban kapcsolta össze az Élet — szeretettel nyújtja a kezét a tízéves jubileumi ünnep alkalmával s a „Jóbarát”-nak az újabb tíz, husz, ötven-százévre további kitartást és jó munkát kíván.

Milyen a finn gyermekek Uj Cimborája ?

Emlékeztek rá még, ugyebár, hogy a husvéti Uj Cimborában írtunk Suomiról, az Ézertő-országáról? Írtuk azt is, hogy ezt a kis országot a magyarokkal közeli rokon finnek lakják. Szorgalmas, józan, munkás népek, akikre mi csak büszkék lehetünk.

No, ha írtunk a finnekről, el is küldtük azt a szép husvéti számot, hadd lássák, hogy gondolkunk rájuk.

Teltek múltak a napok. Egyszer csak jött a postán egy finn bélyeges levél, meg egy kis csomag.

A levélben az állt, hogy a husvéti Uj Cimborá megérkezett Finnországba, nagyon örültek neki és nagyon köszönik, hogy gondoltunk rájuk. Cserébe ők is elküldik a finn gyerekek Uj Cimboráját a Vallistuksen Lastanlehti-t. Így hívják. Persze kíváncsiak vagytok, hogy milyen is lehet az ő gyermekujáságjuk.

A Vallistuksen Lastanlehti, vagyis a finn gyerekek Uj Cimborája egy hónapban egyszer jelenik meg az Uj Cimboránál sokkal kisebb, mindig fehér színű, a címlapján érdekesebbnél érdekesebb gyermek-fényképek vannak. Kedves, bájos, mosolygó arcú finn gyerekek, el sem hinnétek tán, ha nem mondanám, hogy azok a messze északi országból való gyerekek mennyire hasonlítanak a magyar gyermekekhez. Éppen olyanok, mint ti vagytok, mintha titeket látnálak magam előtt. Ebből is látszik, hogy milyen komoly alapja van a két nép közötti rokonságnak.

Találós kérdés.

Erdőben-berdőben, zöld mezőben kisasszonyok piros papucsban járnak. (uoS)

Tanév végén.*

— Búcsú a jó tanítótól. —

Nemes munkánk ím, végetért,
Mi innen elmegyünk;
Utolszór nézzen itt ma szét
Könnyes tekintetünk.

Tanítónk, drága mesterünk!
Tiéd első szavunk,
Amely szívünkben megfogán
Végbúcsút mondanunk.

Tenélküled hideg kövek
E jól ismert falak,
Te öntesz abba életet:
Nemes példád. szavad.

Te voltál az, ki oktatal,
Keblünkbe ültetéd
Az értelemnek magvait
S a jónak ihletét...

A lelkünk mostan szép liget
És dús virágu kert;
A mag, mit benne ültetél,
Jó mester! mind kikelt.

Kikelt a mag, felsarjadott,
S hisszük, gyümölcsöt ad,
Az életben termést ereszt
A sok nemes virág.

A kis csapat hát távozik,
De téged nem feled;
Fohászuk mindig égbe száll:
Áldás legyen veled!

FÖLDES ZOLTÁN

* Azért közöljük le már most ezt a verset, hogy vizsgáig legyen időtök megtanulni.

Ismerjük meg szülőföldünket!

Mint, ahogy az árvíz alkalmával a megnövekedett hegyi patak, vagy folyó egyre tovább és tovább rombolja a partot, míg aztán egész nagy területeket elönt: úgy tépték, szaggatták a népvándorlás hullámai a római birodalmat. Egyik tartományt a másik után tépték le testéről, míg aztán az egészet el nem borították.

Dácia a birodalom legszélén feküdt s így legelőször érte az áradat. Több császár személyesen is résztvett a védelemben, hogy jelenlétével is lelkesítse katonáit. De a támadások egyre sűrűbben ismétlődtek és erősebbek lettek. A tartomány megvédeése egyre többbe került s ezért Auréliánusz császár 271-ben elhatározta, hogy kiüríti a tartományt. A hivatalnokokat, katonákat és a lakosság nagy részét áttelepítette a mostani Szerbia északi részére, oda, ahol a Morava folyó a Dunába ömlik. Ezt a tartományt arra való emlékezésül, hogy lakóit Dáciából telepítette s mivel a tartomány a Duna partján feküdt: Parti Dáciának nevezték el.

A régi Dáciát pedig elárasztotta a népvándorlás első hulláma, a gótok népének egy része. De még száz évig sem éltek itt. Ahogy az árvíz-nél egyik hullám űzi, hajtja a másikat, úgy űzték, hajtották egymást a népvándorlás népei is. Ha úgy érezték, hogy erősebbek az utánuk jövő nép-nél: szembeszálltak vele. Ha arról értesültek, hogy az jóval erősebb s még sem akartak hatalma alá kerülni: akkor menekültek előle. Most pedig menekülniök kellett, mert olyan nép közeledéséről értesültek mellyel sokáig senki sem bírt. A húnok voltak ezek. Nem is egy nép, hanem egy egész néptenger.

Sötét arcbőrük, kiálló arccsontjaik, a sok lovaglás miatt nagyon fejlett felső testük, kissé ferde metszésű szemeik miatt szokatlanok voltak és ijesztők az európai népek előtt. Lovaglásban nyílzásban, hadi fegyelemben egy nép sem vete kedhetett velük. Ez volt oka meglepő hadi sikereiknek. Az orosz síkságról egy rohammal a közép-duna medencéjéig mindent leigáztak s veszedelmes szomszédjai lettek a római birodalomnak, melytől már csak a Duna választotta el.

Maguk a húnok ekkor még nem telepedtek Erdélybe. Lovas életmódjuknak jobban megfelelt a nagy magyar Alföld. Erdélyben egyik meghódított népük, a gepidák telepedtek le. Sajat királyuk alatt éltek itt, magukat kormányozták, de háborúban segítséget kellett adjanak a húnoknak.

Leghatalmasabbak voltak a húnok Attila királyuk idejében, kinek országa a Káspi tengertől a Rajnáig ért, s a római birodalom is adót fizetett neki.

De akikkel semmi idegen ellenség nem bírt, tönkretette a testvérharc. Attila hirtelen halt meg s ezért nem tudott intézkedni, hogy melyik fia uralkodjék utána. Ezért fiai összevesztek, s az egymással való harcban annyira legyöngült a hún nép, hogy az addigi alattvalók fellázadtak ellenök és visszaűzték maradványaikat a mai Oroszország déli részére.

Volt azonban Attilának egy Gheism nevű fia, kinek anyja a gepidák akkori királyának, Ardáriknak húga volt. Ez a maga maradék népével anyja testvérének, a gepida királynak országába, tehát Erdélybe jött. Ezeknek az ide-

menekült hűnnoknak utódai a székelyek. Gheism nem más, mint a székely hagyományokban szereplő Csaba vezér.

A gepidák országa Erdélyben több, mint 200 évig állott fenn. Pedig sok nehéz harcot kellett vívjanak a tőlük nyugatra lakó másik germán fajta néppel, a *longobárdokkal*. De ép egyforma erősek voltak. Nem bírtak egymással. Ekkor a longobárdok segítség után néztek. Hallották, hogy a mai Moldova és Beszarábiában egy olyan forma nép telepedett le, amilyenek a hűnnök voltak. Követeket küldtek hát azokhoz, hogy támadják meg egyszerre kétfelől a gepidákat. Úgy biztosan leverhetik Nekik nem kell a gepidák országából semmi. Legyen az *avaroké* egészen.

Baján, az avarok fejedelme kapott ez-n az ajánlaton. A gepidák a kétfelől jövő támadásnak nem tudtak ellenállni s vagy elpusztultak, vagy az avarok szolgálói lettek.

Hogy mily kegyetlenek voltak az akkori germán népek, mutatja az, hogy a győztes longobárd király a legyőzött gepida király koponyájából serleget csináltatott s ünnepeken abból ivott. Sőt feleségét, a megölt király leányát is kényszerítette, hogy apja koponyájából igyék. Az aszszony ezért azután meggyilkoltatta a férjét.

Az avarok is olyan nyilas, lovas, harcias népek voltak, mint a hűnnök. A longobárdok

saját országukat is átadták az avaroknak, ők pedig Itáliába vonultak. A meghatalmasodott avarok most még inkább zaklatták és fosztogatták szomszédjaikat. A rablott kincseket nagy, gyűrű alakú földvárakban halmozták fel. Több, mint 200 évig ment ez így, míg végre a szomszédok megsohálták a dolgot, összefogtak ellenük s Nagy Károly frank király leverte őket a 800 év körül.

Az avar uralom alatt egy új nép szivárog be egész országukba s így Erdélybe is. Ezek voltak a *szlávok*. Míg a többi népek egyszerre, nagy tömegekben mozogtak, a szlávok a mai Oroszországból apránként és észrevétlenül vándoroltak be. Az avarok szívesen fogadták őket, mert ők kevesen voltak, a háborún kívül más dolgot nem szerettek, s így szükségük volt szolgákra akik dolgozzanak nekik.

Mikor aztán Nagy Károly az avarok uralmát megdöntötte, az addig szolgasorsban élő szlávok felszabadultak s a maguk urai lettek. De nem állottak még a műveltség azon a fokán, hogy országot tudjanak alapítani, hanem apró törzsekben, egymástól függetlenül éltek egy-egy zsupán, főnök, vezetése alatt.

Ekkoriban, mikor a nyugati művelt népek krónikájában utoljára emlegetik az avarokat kezdenek kelet felől egy harmadik hűnn fajta népet emlegetni, akiket magyaroknak hívnak.

Dr. Dobos Ferenc.

Talpas és Barnabás kalandos utazása repülőgépen.

Írta: **Teleky Dezső.**

(23. folytatás.)

Nem telt el egy negyedóra, s a helyszínen is meggyőződhetek, hogy az alacsony parton, hosszú sorban, különböző nagyságú fatörzsek garmadában hevernek, mintha fából hányt sanc vonulna végig a part mentén.

Fatörzsek itt! Itt, ahol még a cserjék is ritkaságszámba mennek!

A gyökerestől kitépelt fák közt tajtékkövek tüntek föl, sudár fenyők közt nyirfakéregék fehérlettek. Különleges alaku törzsek, indák, parafák, kerültek egymás mellé, nem ám az emberi kezek segítségével, hanem a természeti erők véletlenjének ezer változatosságával. Mert csak a véletlenség okozhatta, hogy egymás mellett van a tajtékkő és a parafa. És mi célja volna a nyirfakéregnek beszorítva a különböző fatörzsek közé?

Talpasnak tehát igaza volt.

Ezek, igenis, uszadékfák, melyeket rengeteg mennyiségben, ki tudja hány száz, vagy ezer éven át, a tengeráramok állandóan erre a partra sodortak.

A norvég fjordokban már többször bukkantak olyan növénymaradványra, mely csak a délvidekről származhatott ide. Egy természettudós pedig éppen emez uszadékfák közt fedezett fel egy öt centiméter hosszú magot, mely egy mexikói hüvelyes veteménynek a magva, s máshonnan e helyre nem kerülhetett.

E leletek kétségtelenné teszik azt a megállapítást, hogy a Mexikói-öböl meleg árama nemcsak a norvég partokig, hanem a Spitzbergák északi oldaláig is eljut.

Talpas örömmel jegyezte meg: — No, itt aztán bőven van fa! S ha van, akkor már nem fagyunk meg, Barnabás.

— De hát hogyan szállítjuk a fát a géphez? Én arra nem vállalkozom! — Nem úgy! Majd a gépet szállítjuk ide a fához! Itt fogjuk felállítani sátorfánkat... Bizony, csak most jut eszembe... nagy megdöbbenés volt tőlünk, hogy a gépmadarat ilyen sokáig magára hagytuk. Hisz élelmiszereink is rajta vannak! Siessünk tehát vissza géphez!

Visszaindultak. Barnabás nagy igyekezetében ösztönszerűen megtanult négy lábón csi-csonkázni. Nem is hitte volna, hogy ily gyorsan el tudja sajátítani ezt az újszerű, különleges sportot. Talpasnak is megtetszett a „glicsuzásnak“ e nagyon érdekes módja.

Versenyesúszkálással néhány perc alatt már a repülőgépnél voltak. Szerencsére, senki sem járt a gép körül. A hóban idegen nyom nem látszott.

Talpas és Barnabás felugrottak a gépre, elfoglalták régi helyüket, aztán óvatosan felszálltak a levegőbe, s közvetlenül az uszadékfák mellett leereszkedtek olyan helyre, ahonnan a tengerhez is közel voltak.

— Most neki a munkának! — intézkedett Talpas koma. — Kikeressük a vékonyabb hasábfákat és a cövekeket, s feldaraboljuk!

— Mivel? Nincs sem fűrészünk, sem fejszénk! — aggodalmaskodott Barnabás.

— Hát a két karunk s a tányértalpas lábunk mirevaló? Ezek a régi uszadékfák korhadtak, könnyen törnek. Mi egy ilyen cöveknek a kettőtörése?

S hogy Talpas megmutassa izomerejét, egy vaskos dorongfát minden nagyobb megerőltetés nélkül három darabbá tört el.

Barnabás erre szó nélkül hozzáfogott az apritáshoz. Egy óra alatt már annyi hasábfájuk volt, hogy egy máglyára való halmot hozhattak össze. Most málháik csomagoló papirjaival s az uszadékfák közt talált száraz taplók segítségével tüzet csináltak. Nemsokára jómagasan lobogott a hasábok lángja.

Talpas és Barnabás boldogan egymásmellé kuporogtak, s nagy élvezettel melengették dermedt manesukat.

A jóleső melegben még az étkezésről is megfeledkeztek. Szóztalanul adták át magukat a kellemes érzésnek, s amint szemük a lángok játékába mélyedt, mindketten hazagondoltak messze, messze, szép Csikországnak erdős bérczeire.

— Látod, milyen ostoba, műveletlen mackók? — törte meg a esendét Talpas koma. — Ostoba ésszel félve rettegnek a tüztől. Menekülnek, ha tüzet látnak. Mi igazán hálát adhatunk művelődésünknek, hogy megismertük a lángnak áldásos hatását is. Vajjon a fehér medvék is félnek a tüztől?

A kérdésre hirtelen egy dörmögő hang válaszolt:

— Nem, mi a tüztől nem félünk, csak az emberektől, akik a tüzet csinálják!

Talpas és Barnabás az ismeretlen hangra meghökkenve, hátrafordultak. Hát a tűz veres világításában egy hatalmas jegesmedve állott közvetlen a hátuk mögött, s ő volt a közbeszóló.

— Már régóta figyellek titeket, — folytatta inkább mogorván, mint barátságosan, — s megállapítottam, hogy nem vagytok emberek. Csak külsőkép hasonlítok hozzájuk. De pofátok mackópofa, manesotok mackómanes, beszédetek mackónyelv. Csupán a szőrötök színe csúfabb, mint a mienk, s a fejetek nagyobb, mint a mienk!

Mondjátok meg, kik vagytok? Honnan jöttetek erre a földre? erre a szigetre, melynek én korlátlan ura és fejedelme vagyok. Nevem Brumzon, az „Ezüst Medve fia”, — ezzel befejezvé mondókáját, hasát büszkén kidüllesztette.

— Óh, ki sem tudjuk fejezni örömünket ezért a nagy szerencséért, hogy éppen e híres birodalom nemes fejedelmével ismerkedhetünk meg! — mondta Talpas lelkesülten, s barátságosan szorította meg Brumzon úr manesát. — Az én nevem Talpas, ez meg itten Barnabás komám. Mindketten tisztességben és becsületben megöregedett fiatalkedélyű barnamedvék vagyunk.

— Igen, igen! fiatalkedélyűek! — szólt közbe Brumzon úr nyomatékkal, s bajusza körül leki-esinylő mosoly tünt fel. — Jókedvűen dörmögő táncos medvék vagytok!... He! he! he! Már én mindent tudok! Igaz, hogy a tánc nálunk nem divat. De hát nálatok sok olyan bolond szokás lehet, ami nálunk nem divik, vagy nem illik!

Buzavirág kisasszony nevenapja.

Rengő-ringó buzatábla zöldül a mezőben,
Ugyan hova szép pillangó talpig ünneplőben?
— Buzavirág kisasszonynak lesz ma nevenapja!
Az ünnepi felköszöntőt tőlem meg is kapja. —

— Adjon Isten Buzavirág! kékszemű szép
[szentem,
Harmatgyöngyért névnapodra messze útra
[mentem.
Ime itt van: fogadd tőlem mezők szép virága.
Legyen élted oly ragyogó, mint a nap sugára.

Furcsa nóta.

Jaj mit fogtam, mit fogtam,
Ahogy ajtót nyitottam?
Egy gubbasztó denevért,
Hozzányultam, de nem élt.
Hiszem, csak úgy lehetett,
A padlásról leesett.

Letettem a fa tövébe,
Cicánk, kutyánk nézte, nézte.
Szagolgatták, kerülgették,
Most a kutya, most a macska,
Világért nem hagyták abba.
De megfogni egy se merte,
Már az egész ház nevéte.

Egyszer csak megjött az este,
A denevér csak ezt leste.
Kinyújtózott, szárnyra kapott,
A cicánkra, a kutyánkra,
A magasból rákacagott.

Cica, kutya összenézett,
Nem értették az egészet.
Végül a szégyen hegyébe
Az lett biz a nóta vége:
A két állat hajba kapott!
Emez karmolt, az harapott,
Odafent még a denevér,
Majd kipukkadt, úgy kacagott.

Móra László.

A három hangya.

Egy ribizli bokor alatt összetalálkozik a három hangya.

I. hangya: Kenyérmorzsás jónapot! Úgy látszik egy az útunk, egy a célunk...

II. hangya: Már az igaz. Hogy ilyen szép napfényes idő virradt ránk, a mi várunkból mindenkit munkára küldtek.

III. hangya: Hasonlóan nálunk is, a mezei hangyáknál. Az élelmiszerraktárakban dolgozó munkások megkapták a gyűjtésre a napiparancsot. Én is ide vagyok beosztva. Apám, nagyapám, még tán az űkapám is mindig az élelemnél szolgált. Mi gyűjtjük a télire valót. Hát ti mivel foglalkoztok?

II. hangya: Én a kerti hangyák hadseregének az őrmestere vagyok. Védjük a várat a vöröshangyák, meg más fajtájú ellenség ellen.

III. hangya: Gázzal dolgoztok?

II. hangya: Nem, hanem fecskendővel. Mérgező savakat fecskendezünk az ellenség szemébe.

I. hangya: A vereshangyákkal bizony nekünk is bajunk van. Alacsonyrendű, hitvány nációnak, abból élnek, amit más szorgalmas hangyanéptől elrabolnak. Én különben a tehenészetnél vagyok... Én ellenőrzöm

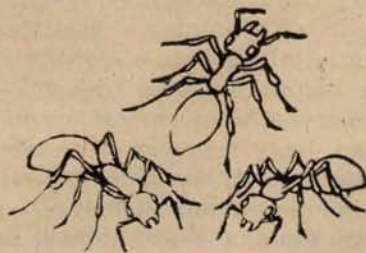
a fejést. Mert bizony megesik, hogy a fejőmunkások elszopogatják a drága nedűt és a tojásból kikelő apróságoknak nem jút tejezscke.

II. hangya: Már az igaz. Nálunk is így van. De, amint látom, mindnyájan fontos hivatalokat töltünk be.

III. hangya: Az a fő, hogy mindenikünk pontosan és lelkiismeretesen teljesítse a kötelességét. Így válunk az országnak hasznára.

II. hangya: Én már megyek is, mert hátha szükség lesz rám a fecskendőknél. A legközelebbi viziontlátásra!

I és III. hangya: Mi is megyünk. A legközelebbi viziontlátásra!
MÁRCELLA NÉNI.

Verekedő Benő.

Bodnár Irma.

I.

Lepkét fogott a kis Lenke
S gyönyörködve nézte.
De közelgett már feléje
Csúf, irigy testvére.

Lenke mögött csipkebokor
Ringatta virágát.
A kislány egy kódarabon
Pihentette lábát.

Tavaszi tündér elindulása.

Írta: Landiné Ady Mariska.

Ugy-e, kedves Gyermekeim, ti még csak nem is sejtitek, milyen nagy dolgok előzték meg Tavasz tündér megérkezését a mi bérces-erdős, szép országunkba? Ha jók lesztek és rám hallgattok, tüstént elmesélem nektek.

Messze... messze... túl az Operenciákon, az öreg Földgolyóbis másik felén, Természet anyó zsörtölődve költögette álmából legkisebb, legkedvesebb lányát: az ibolyaszemű, napsugárarcú, bájos Tavaszt.

— Ébredj már, te lusta! Ki hallott ilyet: majd álló esztendeig húzni a bőrt a fagyon. Bátyád, a Tél tegnap is ideizent az Északi Széllel, hogy nem vár tovább. Siess, indulj útnak és váltsd fel végre. Teljes négy hónapra át dédelgette, babusgatta meleg bundájába, be-betakarogatta a didergő, zsenge gabona palántákat, alvó virágokat, fákat, hogy meg ne fagyjanak. Könnyű kézzel pompásabbnál pompásabb jégvirágokat rajzolgatott az ablakok üvegtábláira, kis fiúk, kis lányok mulattatására.

Csilingelő szánkák talpa alá ezer, meg ezer kilométeren át teregette, huzogatta a puha, csilámló hó-szőnyeget.

Estétől reggelig pedig úgy-úgy kicsipkézgette cikk-cakkozta hosszabb-rövidebb jégcsapokkal az ereszek alját, hogy a csicsónkázó gyermekek szája nyitva maradt a gyönyörűségtől.

Hát az a vastag jégpáncél, amin heteken át dolgozott s amibe egy-kettőre beleszorította a rakoncátlan patakok, folyók vadul száguldozó vizét, s amin olyan fürgén, olyan símán siklott tova a tükörfényesre tisztogatott koresolya.

Egy szó, mint száz: Tél fiam derekasan elvégezte a rábizott munkát. Ideje, hogy hazatérjen végre s kipihenje a fáradságát.

Tavaszi tündér úgy csinált, mint Katóka szokott, mikor édes anyja költögeti, hogy le ne késsen az iskolából. Előbb csak a jobb szemét nyitotta ki, de mindjárt be is húnta. Azután a ballal próbálkozott, de abból is tüstént kizárta a belékandikáló, pajkos napsugarat. S bizony, ő is csak akkor rugta le magáról a takarót és szökött kelleetlenül talpra, mikor Természet anyó felkiáltott a fejük felett uszkáló felhőknek:

— Ide azzal a vödör vízzel! Ha nem megy szép szóval, majd elúzi a friss víz szemérről az álmot!

Mondanom se kell, hogy az utolsó szavakra már egészen felébredt Tavasz tündér s Természet anyó megnyugodva totyogott ki a szobából.

Tavaszi tündér — magára maradva — levette hosszú, habos hálóköntösét, megmosakodott a felhők aláhulló langyos vízceppekben, megtörülközött napsugarakból szőtt törülközőjével, de, mikor az öltözködéshez fogott volna, rémülten vette észre, hogy az ágya előtti széken nem fekszenek ott szépen azok az öltönydarabjai, melyeket hazajövelekor kikészített s melyeket akkor szokott felöltöni, mikor messzi erdők, mezők, ligetek látogatására indult. S hát az ajándék-ruhácskák, amiket magával szokott vinni?

A barackfáknak rózsaszín virágos köntöst, piros-pettyest az almafáknak. A szilva és körtefák, kökénybokrok tiszta fehéret kapnak. A réteknek, mezőknek tarka virágokkal himzett zöldselyem kendőt visz, a sötétarcú, komoly erdőknék mohaszín bársony palástot.

Ó, a kedves Tavasz tündér nem szokott ám szűkmarkú lenni!

Természet anyó már ott kotyolt, főzkö-

télt óriási konyhájában (a tűzhányó hegyek krátere alatt szitogatta éppen a hamvadó parazsat) s így mitsem hallott abból a kétségbeesett szaladgálásból, ide-oda kapkodásból, amit legkedvesebb leánya, a Tavasz véghez vitt. Fölforgatott, tüvé tett mindent Természet anyó gondosan elrendezett háztartásában. Bekukkintott kisebbik nénjéhez, a Nyárhoz is, aki szelid mosollyal szunyókált érett búzakalászból szőtt nyoszolyáján. No, nem aludt olyan mélyen, mint Tavasz tündér szokott s így előrelátható volt, hogy Természet anyónak nem lesz annyi dolga a felébresztésével. Kék búzavirágos kendője, piros-pipacsokkal hímzett viganója, cseresznyével, eperrel, ribizkével, málnával megtöltött kosárái, (amikkel a jó gyermekeknek akart kedveskedni), már ott sorakoztak szép rendben előkészítve az ágya előtt. Hát itt hasztalan kereste Tavasz tündér az ő elveszett öltönyeit.

S mit gonoltok: végre is hol találta meg?

Nagyobbik nénjénél: az Ősznél, aki szélci-bálta fürtjeivel, ráncos, hervadó arcával ott aludt a legutolsó szobában, sárga-piros lombágyon s úgy sóhajtozott álmában, mint az októberi szél szokott, mikor a fák kopár ágait rázza.

Körülötte szerte-széjjel hányva ott heverték a Tavasz pompás öltönyei, ajándékul szánt sok drága holmija.

Tavasz tündérnek nagy kedve lett volna megcibálni nénje haját, mikor féltett ruháit ilyen állapotban látta (bizonyára azért esente el, hogy magát ékesítse fel vele s a lopott pompával csalódásba ejtse az embereket), de az ablak alatt ismét ott zörgött a Tél követe: a fagyos

északi szél s így még csak föl sem költötte nénjét, hogy kérdőre vonja csalafintaságáért. Nagy sebtében átsimitgatta a gyűrött ruhákat felöltözködött s belegyűrve egy tulipánokkal ékes ládába az ajándékul szánt holmikat, egy rakás gyöngyvirággal, irisszel, jácinttal, orgonával teli kosárákat helyezett mellé s fölpattanva fehémellű, villásfarkú fecskéktől vont fogatára — miután száz meg száz csókkal búcsúzott el Természetanyótól — útnak indult a vén Európa felé. Gyönyörű azur ernyője alól le-lekacagott a lába alatt elmaradozó tengerekre s a hajók fedélzetén ácsorgó komorképű matrózok fölvidultan rikkantottak fel hozzá:

— Éljen! éljen! Megjött a tavasz!

A mi hazánk határánál összetalálkozott bátyjával, a Téllel, aki nem győzte érkezését bevégni: csapot-papot itthagytott, mert egy reggelre szétszakadt pompás fehér bundája, amiben eddig ágált, s félt, hogy kicsúfolják kis játszótársai.

Amint megpillantotta hugoskáját, elsápadt a méregtől, de a Tavasz olyan kedvesen mosolygott rá, virágkezeivel oly pazarul szórta feléje a csókokat, hogy ő sem tehetett mást: szivélyes búcsút intett s elszárgult Észak felé.

Ezért késett az idén Tavasz tündér, de mikor megjött: mindenki újjongva fogadta.

Ő pedig azóta fáradhatatlanul öltözteti, csinósítja az erdőket, mezőket, kerteket. Nap-sugár szájával pirosra csókolgatja a szobában megsápadt, elszíntelenedett arcocskákat (még a betegeket is meggyógyítja), hogy mire megjön nénje: a Nyár, mindent jó színben, szép zöldben, virágosan találjon.

Drága Tavasz, hogy szeretünk, bár maradjnál mindig velünk!

II.

A lányka mosolyogva babáit
A kis lepke szárnyán, ...
Benő rohanva gázolt át
A rét sok virágán.

„Add a lepkét, mert megverlek!”
Kiáltott rá futva.
Lenke rémülten nézett fel:
Bárha szállni tudna!

A makkszedők.

(Japán mese.)

Z. Kacura esperantó szövegéből magyarra átdolgozta: **Kormos Jenő.**

A templomhoz vonszolta fáradt testét és félénken belépett. Első pillantása Dzsizó-istenre, a gyermekek nagy védőjére irányult. Cseresznyevirág bátran odaszaladt és mély meghajlással kérte: — Édes jó Dzsizó! Édes jó Istenem! Eltévedtem az erdőben, sem erre, sem arra nem mehetek. Kérlek, adj nekem szállást ma éjszakára, engeddd meg, hogy melletted maradhassak.

— Én nem bánám, szívesen befogadnálak ma éjszakára, — felelte Dzsizó jóságosan mosolyogva. — De előbb figyelmeztetek, hogy itt minden éjjel zöld, piros és fekete ördögök gyűlnek össze pálinkázni és rablott kincseiken megosztolni, s olyan nagy morgást, üvöltözést csapnak, hogy ijedtében könnyen szörnyet halhatsz.

— Nem, Uram! Nem fogok félni tőlük; légy olyan jó, adj nekem szállást ma éjszakára; nem mehetek haza, nagyon kikapnék otthon, mert egyetlenegy makk sincs a zsákomban, — kérte őt szegény kis Cseresznyevirág.

Ekkor Dzsizó nagyon megszánta a jóságos arcú leányt és beleegyezőleg bólintott: — Hát jól van! Aludj nálam ma éjszaka. Feküdj le szépen ide a hátam mögé. Hanem azért valami szolgálatot tenned kell nekem. Tudnád-e a kakas kukorékolását utánózni?

— Ó, hogyne, tudom bizony, — felelte bátran Cseresznyevirág, arra gondolva, hogy milyen furcsát kérdez tőle a jó Dzsizó.

— Akkor jól van, — felelte Dzsizó. — Van itt a falon egy szalmakalap; vedd le szépen s bújj a hátam mögé. Aztán ha éjfélkor eljönnek az ördögök, alkalmas pillanatban jelt adok, s akkor a kalappal utánózd a kakas szárnyának csapkodását és kukorékolj. De vigyázz! Meg ne lássanak, s egy hang nem sok, annyit se szólj!

III.

Ijedtében a kis lepke Hirtelen hátat mutatott
Szárnyat bontott, ő meg Az irigy Benőnek.

Minden úgy történt, ahogy a jó Dzsizó mondta. Hogy honnan és hogyan, azt senki sem tudná megmondani, éjfélkor pontosan megérkeztek a zöld, piros és fekete ördögök s éppen olyan rémesek voltak, amilyeneknek a képeken ábrázolják őket. Azután szép körben leültek a földre és arany, ezüst, meg gyémánt kincseiket rakosgatták halomba, majd vidám hancurozásba kezdtek. Cseresznyevirág úgy remegett a Dzsizó háta mögött, mint valami árva nyárfalevél. Lélegzetét visszafojtva simult védőjéhez, nehogy félelmében elkiáltsa magát.

A játék mind vidámabb lett és az ördögök semmivel sem törődve kötődtek, táncoltak és ordítottak. Dzsizó hirtelen megrántotta védenca kimonóját. Erre Cseresznyevirág elkukorékolta magát és többször falhozverte a szalmakalapot.

Az ördögök, akik örülten járták a pokolbeliek nemzeti táncát, a kukorékolásra akkorát ugrottak ijedtükben, hogy szarvaikkal majdnem beszakították a kis templom menyezetét. — Ó! A kakas kukorékoltt! Szaladjunk! Fussunk innen! — üvöltötték és kincseiket eldobálva, egymáson átbukdácsolva rohantak nagy rémületükben.

Mindjárt meg is virradt. Cseresznyevirág többször megköszönte Dzsizó jóságát és távozni akart, de az visszahívta: — Várj csak! Nem hagyhatod itt az én templomomat ilyen rendetlenül. Szedj rendbe mindent ügyesen és vidd magaddal ezt a sok szétszórt drágaságot, — mondta, a földön tornyosuló sok arany, ezüst és gyémántholmira mutatva. A csodálkozó Cseresznyevirág teletömte kimonója mindkét ujját szép, csillogó aranypénzekkel, gyémántkövekkel és megegyszer megköszönve Dzsizó iránta való jóságát, hazafelé indult.

Mostohája már azt gondolta, hogy valami vadállat széjjeltépte és megette Cseresznyevirágot, s Tavirózsával nagyban örvendezett: — Mekkora szerencse, hogy végre megszabadulhatunk attól az utálatos leánytól. Ebben a pillanatban lépett be Cseresznyevirág, kimonójában a sok arannyal és drágakövel. A gonosz mostoha már éppen rá akart förmedni a megrémült leányra, mikor észrevette, hogy mekkora kincs van nála. Kapzsisága még haragjánál is nagyobb volt és az utolsó darab aranyig mindent elszedett Cseresznyevirágtól.

És sehogy sem fért a fejébe azon gondolat, hogy édes leánya, kinek nagyon jó, erős zsákot adott, csak makkot hozott haza, míg a másik, akit szándékosan lyukas zsákkal küldött az erdőbe, roppant nagy kincsesel tért vissza.

(Folytatjuk.)

IV.

Verekedő irigy Benő
A kőben megbottlott
S akaratlan ölelte a
Tüskés csipkebokrot.

Hangzott a rét, úgy ordított
Szólt a madár: „Lásd csak,
Lépké helyett tüskét kaptál,
Nem is egyet, százat!”

Ahogy kis munkatársaink írnak...

A beküldött vakációs beszámolókra vonatkozóan a következők a következőképp bíráltak

Horváth Pál II. g. o. t. Satumare.

I. díj: Imreh Sándor, Braşov.

II. díj: Csucska Elek, Livada.

III. díj: Kiss Sándor, Braşov.

Gross Bandi IV. el. o. t. Oradea.

I. díj: Görög Livia IV. el. o. t. Satumare.

II. díj: Szőke István, Odorheiu.

III. díj: Weress Zsófia IV. el. o. t. Cluj.

Weress Zsófia IV. el. o. t. Cluj.

I. díj: Gr. Béldi Margit III. polg. o. t.

II. díj: Szőke István II. g. o. t.

III. díj: Imreh Sándor II. g. o. t. és András

IV. el. o. t.

* * *

A vakációs pályázat jutalombírait még az iskolai év befejeztéig kiosztjuk. Így hát már csak egy szám van melyre még bírálatot küldhetnek be. Igyekeztek tehát, mert kimaradtok a bírálók közül.

Rajziskola.

Vezeti: Kürthy Klára.

12. számú minta.

Ha az erdőben lerajzoltátok a gombát és pirossal ki is színeztétek, meg egy pár szép virágot is rajzoltátok, menjünk most a baromfiudvarra. A zöld fűben kapirgálnak a kis csibék. Őh be bedvesek; Olyan mindenik, mint egy kis guruló, halványsárga vatta-gomolyag. Ha lerajzoltátok őket, ki is színezhettek, a fűvet zöldre, a csibét sárgára, a szemüket feketére.

Jankó.

Az Alba-Iulia (Gyulafehérvár) melletti dombos, ligetes környék, város felé eső részén major áll, mely dombra van építve. Udvarán csak úgy nyüzsög a sok állat. Egy macska most ugrott át a kerítésen a gyümölcsös kertig, amely jókora terjedelmű s egész a hegy lábáig húzódik. Minden csupa élet, a rég várt tavasz jókedvet öntött mindenkibe.

Nyílik a házajtó s azon egy mosolygó, kerek-képű fiúcska lép ki s egy ott álldogáló cselédétől az ő kis „csacsijáról” kérdezősködik.

De azt már a tehenekkel jókor reggel kihajtották a legelőre. A kis fiú uccu, ki a mezőre. A csacsi csak néz olyan okosan, amennyire egy csacsi képes, mintha az 1—2 héttel ezelőtt leforgott eseményről gondolkodna.

Visszaemlékezett, hogy nem rég még egy pusztai ménesben volt. S Pali — úgy hívták a kis fiút, — atyjával arra kocsizott, megtetszett neki a csacsi és kérte édesatyját, hogy vegye meg neki. Így került a csacsi Paliékhoz, akivel aztán később jóbarátságba lettek.

A csacsi nézett-nézett a kisfiúra, majd egy „iá” kiáltást hallatott. Aztán engedte, hogy az a hátára üljön. Pali pompásan megülte a hátsó hosszúfűlüt s felnyargalt a ház udvarára ahol a szülei vidáman fogadták: „Csacsi ül a számaron” — mondták rá.

A csacsit Jankónak hívták s ha a nevével kiáltották, a csacsi fülhegyezve állt egy helyben, míg gazdája odaért s elég türelmesen hordozta hátán Palikát.

Névnapijára egy kis kocsit kapott Pali. Ekkor volt csak teljes az öröme. Nagyon örült az ajándéknak s boldogan kocsizott be csacsifogatán Alba-Iuliára.

Gyümölcséréskor az ő kis kocsijával hordta haza a fák termését Pali, amiért édesanyja megdicsérte, hogy ezáltal megkönnyítette a szolgálók munkáját.

Labud László IV. g. o. t.

Találós kérdés?

Miért sápadt a hold?

(Mert mindig éjszakázik.)

MARCELLA NÉNI PÓSTÁJA

Méder Zoltán l. g. o. t. A legutolsó szám rejtvénye hibátlan, így a sorsoláson részt is vesz. — *Berky Ferenc VI. el. o. t.* A verset, amit küldtél figyelmesen átolvastam. Nem rossz kis vers, de azért mi még sem biztatjuk az ilyen kis apró legénykéket a versírásra, mert verset írni

nem könnyű dolog, jó verset írni meg éppen nehéz feladat Majd, ha nagyobbak lesztek, többet tudtok, tapasztaltok, akkor már könnyebben fog menni a versírás is. — *Huttira Margit VI. el. o. t.* A 10. és 11. számú rejtvénye még idejében befutott. Sok volt a tanulnivaló — a leveled késését ez megmagyarázza. A találkozon kapott százszorszép palánták mind megfogantak, szépen nőnek, s mindennap gyönyörködsz bennük. — *Hilf Ádika.* Most írtál először az Uj Cimborának, s leveledből azt látom, hogy élénken érdeklődsz a rejtvények iránt. Jőjj be egyik szombaton délután, amikor a helybeli kis cimboráknak találkozójuk van. Személyesen is hadd ismerjelek meg. — *Sbircai Hajnalka* Nagyon örülök Hajnalka, hogy te is beléptél az Uj Cimborá olvasótáborába. — *Torday Zádorka.* Az új számból legjobban tetszett neked a „Madarak és fák napja a Hójában”. A Hója erdőben te is többször megfordulsz. Gyakran jártok kirándulásra. Legutóbb megnéztétek a Géczy-várat, de Dobrinban is voltál. S ezt a levelet is onnan írtad, kirándulás közben. Nagyon jól esett kis cimborá, hogy a jó mulatság közben rám is gondoltál. Egyszer, ha lesz idő, jőjj hozzánk, hogy hadd ismerjelek meg. A megfejtést átadtam a rejtvény szerkesztőnek. — *Bidló Gábor VI. el. o. t.* Szorgalmas voltál a rejtvénybeküldéssel. — *Weress Zsófia VI. el. o. t.* A 13. szám megfejtésén ügyesen dolgoztál. — *Bálint Edit.* Az új szám megfejtése a rovatvezetőhöz került. — *Vaska Klárka VI. el. o. t.* Hallom, hogy gyengélkedtél Klárka. No de remélem, már nincsen semmi baj, a legközelebbi találkozon friss jó egészségben látlak viszont. A rejtvényt is, meg a találós képet is legelsőnek küldted be a 14-ik számból Klárka. Persze a találós képek szövegét versben nagyon nehéz megírni, nem is kívánjuk töletek azt, egyszerűen prózában is megírhatjátok, legalább meglátjuk, hogy fogalmaztok. Mindenesetre a helyesírásra nagyon vigyázzatok. Finker Baba, Blatt Bubi, Ábrahám Klára, Herschkovics Lia, Lax Tibi, Rissler Sári, Fried Judit, Goldberger Sárika, Meister Baba, Jakab Gézuka, Izrael Baba, Bergfeld Ibolya, Sebők Péter, Kohn Vera, Rosiescu Bubi, Silberman Vera, Rappaport Bandi, Legmann Ottó, Csathó Juci, Weinmann Bandi. Fischbein Judit, Klein Lali, Goina Baba, Finkler Erna, Nagy Éva, Keresztes Klári,

Weiss Judith. Két kis fecske csiripelte a minap az Uj Cimborá ablaka alatt, hogy ti mind jómagaviseletű gyermekek vagytok, akik a mesét, verset akár reggelig is elhallgatnátok. No, épp az ilyen gyermekeket szeretjük mi s örömmel, látunk és szeretettel várunk benneteket az Uj Cimborá olvasótáborában.

* * *

A 14-ik számban az „Életmentő gyermekek: c. cikkünk végén megkérdeztük, hogy mivel magyarázzátok, miben látjátok az amerikai gyermekek nagyszerű tettet, munkateljesítményét. Erre a kérdésünkre II, III., IV. gimnázista olvassóinktól választ várunk. Gondolkozzanak a dolgok mibenlétén és írják meg nekünk. A legügyesebb hozzászólásokat leközzöljük.

Eddig még csak Hodis Ily III. g. o. t. küldött be hozzászólást.

Ki kivel szeretne levelezni a szünidőben?

Egyik satumarei kis cimboránk arra kért bennünket a közelmúltban, hogy a nyári vakációban szeretne levelezni a szerkesztői üzenetekből ismert, hozzá hasonló koru egyik kis cimborával. Megírta a nevét is, akivel levelezni szeretne. A levelet azonmódon elküldtük az illető kis cimborának, aki szívesen és örömmel fogadta a közeledést, s amint írja satumarei kis cimboránk, a levelére már kapott is választ. Az ilyen gyermekkori levelezésekből szövődnek sokszor a legértékesebb barátságok, amelyek a felnőtt korban is folytatódnak, nem egyszer egész életen keresztül megmaradnak. De, ha ilyen messzire nem is gondolunk, mindenesetre hasznos lesz kis cimboráinknak a nyári szünidőre levelező pajtást választani, már csak azért is, mert a levelezésen keresztül javul az írásotok s gondolkodni, fogalmazni is megtanultok. S aztán az is előfordul gyakran, hogy a levelező gyermekek egymást megszeretik s a vidékiek meghívják a városiakat nyaralni és viszont vendégségbe a városiak a vidékieket. Így telik pompásan aztán a szünidő.

Rajzolgató kis cimborák figyelmébe! Az Uj Cimborá rajzkiállítása Turdán június 2-ára halasztódott. Turdai levelezőnk írja, hogy az ottani gyermekek nagy érdeklődéssel várják az Uj Cimborá rajzkiállítását. Câmpia Turzi-n jun. 6-án lesz a kiállítás. Aradon pedig jún. 16–23-ig.

Szép pünkösdi mese László Marcella: Nótás Zsuzska című meséje. Kemény kötésben szebbnél szebb képekkel, ára 60 lej, a kis cimboráknak 45 lej. Megrendelhető a kiadóhivatalban.

Fejtörő.

Rovatvezető: Sólyom István.

Keresztrejtvény.

Beküldte: Méder Zoltán I. g. o. t.

1	2		3	4	5		6	7
8			9				10	
11		12		13			14	
						15		
16	17		18		19		20	
21			22			23		
24								

Vízszintes sorok: 1. Legkedvesebb lapunk. 8. Francia névelő. 9. Óra betűi keverve. 10. Lángol. (Ék. h.). 11. Kereskedelmi cikk. 13. Rag mássalhangzói. 14. Vonat eleje. 15. E-vel egyenlő idegen nyelven, 16. ZKINSR. 21. Kettős mássalhangzó. 21. Vissza, rangjelző szócska. 22. Testvérek, melyek egy napon születtek. 24. Elhasznált, régi fém darab.

Függőleges sorok: 1. A várnai csatában esett el. 2. Parázs románul. 3. Az írnok. 4. Leánynév becézve. 5. Csomó más szóval. 6. Litván város régi neve. 7. Egyik vándormadarunk névelővel. 12. A művelt ember ilyen ember. 17. Cluj-i sportegylet. 18. Vissza, nagy fájdalom. 19. Vissza, üt. 23. Q-val időmérő.

Betűrejtvény.

Beküldte: Szőke István.

R T e e e   e z   7 &

Megfejtési határidő: 1935 június 15.

A 10—11-ik számban közölt rejtvények helyes megfejtése:

1. Keresztrejtvény. Vízszintes sorok: 1, Fel-támadás. 9. Elé. 10. Mára (arám). 11. (e (ej). 12. ADGC. 13. Ma. 4. Emeld. 16. Hab. 17. DIDM. 18. Aau (kalauz). 20. lai (Fiai). 22. FLFD. 24. Lát (tál). 26. SFALEI. 28. Mg (mag). 29. Szék. 30. Lt (élt). 31. Emil. 32. Teo (dor). 33. Kereket-old. Függőleges sorok: 1. Fejedelmek. 2. Elemi. 3. Lé. 4. Ámde. 5. Magda. 6. Arc. 7. Da (ad). 8. Szabadítód. 12. Alma. 13. Ma. 15. Edit. 16. Hull. 19. Apák. 21. Iszik. 23. Felel. 25. Ág. 27. Féle. 29. Sme (sem). 31. Ér. 32. Tó.

2. Képrejtvény: Palma erdő. 3. Szórejtvény: Citadella.

A 12-ik számban megjelent rejtvények megfejtése: 1. Betűrejtvény: Leonidas. 2. Pótlórejtvény: Amerikai Egyesült Államok.

A 13-ik számban megjelent keresztrejtvény

helyes megfejtése: Vízszintes: 1. Denevér. 8. Ép. 17. Mandi. 19. Ima. 27. Sik. Függőleges: 1. Duna. 3. Edison mozi. 5. Répa. 9. Péntek. 18. Iker. 22. Ebéd.

Megfejtéseket küldtek be: Sipos Mihály, gr. Degenfeld Anny, Zatlókai Kató, Várady László, Hodis Ilike, Suhajda Gézuka, Kohn Helén, Szőke István, Dibáczy Béla, Román Kató, Hutira Margitka, Nehma Valeria, Kovács Ancika, Koncz Györgyi. Bidló Gábor, Simon Jolánka, Vaska Klára, Weress Zsófi, Méder Zoltán, Dájbukát Jolánka, Novák Jancsi, Fodor Margitka, Labud Andriška, Martin Lajos, Péter László, Kalló Gyuszika, Kardos László, Rápolthy Jenő, Petrovay Szabolcs, Csáky Ilona, Hilf Ádika, Bálint Edit, Máthé László és Lőrincz Idus.

Nyertesek lettek: Simon Jolánka, Koncz György, Bidló Gábor, Kohn Helén, Kovács Ancika, Sipos Mihály és Szőke István. Nyeremények: egy-egy meséskönyv.

A kiadó - bácsi postája.

Kérjük hátralekos előfizetőinket, hogy hátralekaikat sziveskedjenek rendezni felszólítás nélkül is, mert kiadóhivatalunknak elsősorban nagy költséget, másodsorban sok munkát jelent a felszólító levelek küldése. Ez al egkevesebb, amit ezért a kis lapért előfizetőink megtehetnek, hogy az előfizetési kötelezettségeket a rendes időben teljesítik.

Az elmúlt héten a következő előfizetések érkeztek: Helyből: Bacsnyszky testvérek 50, Kirsch Babi 17, Lohinszky Lóránd 17, Balázs Ferencné 17, Ferenczy Sándor, 100, Hantz Gréte 50, Hodis Ilike 25, Camelia Safta 50, Mátray Gyuri 50, Lőrinczy Babi 17. Ref. Kollégium elemi isk. 50, Novák Magduska 17, Schulleri Vilike 50, Lajos Aliz és Ágneska 50, Indig Évike és Ottó 17, Modorcea Babika 50, Finkler Éva és Tomi 17. Tatár Jancsi 59, Bányai Károly 100, Bogdán Gyuluka 50, Bordi Cuci 50, Lőrincz Magduska 17, Auslander É. 17, Berényi Luki 20, Vánca Évi 17, Miklós Nándor 20, Lakatos Géza 5, Ábrahám Klára 50, Ákontz György 50, Alexi Béla 50, Schezák Ernő 200, Domokos Alice 50, Lakatos Elemér 50, Kerekes Medárd 50, Müller Géza 50, Butyka Ferenc 50, Vajna Éva 50, Girban Lolo 17, Györke Sárika 20, Máthé Zoltán 50. Vidékről: Lukácsovics Erzsike 100, Dr. Kúttel Lajos 200, Valásutean Emil 17, Pincés József és Gyula 50, Virágh Gábor 100, Szentmiklóssy Tomika 170, Szász Rózsika 150, Szász Erzsike 100, Budaházi Zoltán 50, Szücs Katóka 50, Ravasz Erzsébet 66.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatárs: **TELEKY DEZSŐ,**

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj